Snowdon King – 2205

— Scrie 2205, John. Tu eşti 2205 iar restul este o iluzie. Cât ai trăit dincolo, John? Te aştept de 29 de ani. Trupul meu avea nevoie de un suflet. Pereţii mei aveau nevoie de sângele tău. Este timpul să te trezeşti. Spaţiul este un vis urât care se repetă şi se tot repeta. Te ispiteşte, te atrage cu formele sale înşelătoare. Nu uita John, singurul loc care există cu adevărat suntem noi. Nu mă crezi? Doar tu ai pus întrebarea şi eu am ţi-am dat răspunsul. De ce oare ştii totul de când suntem împreună? De ce oare dorinţele tale se materializează? Credeai că universul este infinit? Tu eşti infinit, el este static şi compact. Credeai că locul pe care-l cauţi e departe? A fost tot timpul aici. Scrie 2205, John. Tu eşti 2205 iar restul este o iluzie.

Tu m-ai găsit şi eu te-am desăvârşit. Ai cumva nevoie de oglindă? Nu te-ai săturat de lumea aceea transparenta, imaterială? Mişcarea este doar în imaginaţia ta. Tu ai creat spaţiul înconjurător şi ai călătorit prin el cu puterea gândului. Nu uita John, singurul loc care există cu adevărat suntem noi. Nu mă crezi? Scrie 2205, John. Tu eşti 2205 iar restul este o iluzie.

Dronele inspectară camera fagurelui. 2205 şi John se aflau în faza finală de metamorfoza. Sufletul colectat din eter se transformase în crisalida. Camera devenea treptat, sferă. John făcea primii paşi. Avea o nouă jucărie de pământ.

— Iubeşte-mă, John! îi spuse în gând jucăria. Eu sunt femeia care aşteaptă cuvântul.

La început a fost o lacrimă. John îşi amintea de drona-mama, cea care îl născuse în 2205. Dronele îl crescuseră mare, îl hrăniseră cu vise şi imaginaţie. Acum trebuia să înveţe să dea viaţa lucrurilor pe care le crease cu puterea minţii. Luă bucata de pământ în palmă. Nu se mai simţea singur. În camera sferei, John îşi descoperise cealaltă jumătate.

— Scrie 2205, John. Voi sunteţi 2205 şi restul este o iluzie. Este timpul să vă iubiţi. Eu exist prin voi şi fagurele

exista prin mine. Drona-mama va avea grijă de noi toţi.

Fagurele călătorea prin univers de la începutul începuturilor. La intervale egale de timp se fragmenta în miliarde de particule, camerele în interiorul cărora se aflau sufletele metamorfozate din crisalide în zei. Fiecare urma să creeze o nouă galaxie în care să dăruiască viaţa noilor jucării de pământ: oamenii.